

# Марица

Спиридон Черкасенко

Спускає ніч серпанок свій таємний,  
Горять зірки, мов тихая любов,  
І світ страшний хова свій образ темний —  
На йому кров... усюди кров...

О ніч-збавителько пречистая, святая,  
В жалобу смерті ти його повий,  
Хай щезне він од краю і до краю,—  
Покрий його... навік покрій!..

Даремно все!.. бо образ той кривавий  
Не вкриє й ніч... Він тут... мовчи...  
І в пільмі він малюється яскравий —  
І важко дихає вночі...

1907